

Tornar a ser més que un club

Darrerament, quan reviso el llegat que va deixar Joan Laporta com a president del Barça (2003-2010), no puc deixar de pensar en la frase que millor resumeix el seu mandat: 'El que els fotia no era que fóssim independentistes, sinó que ens ho passéssim bé?'. Laporta sap que la defensa d'uns ideals (que posaven en evidència les podridures d'un statu quo pansit) l'ha penalitzat fins a límits impensables, sempre amb la connivència d'una classe política que l'ha vist com un alienígena que aterrava, barrut i turbulent, al seu 'xiringuito?'. I això és una cosa que qui mana no es pot 'permetir?'. Perquè, a sobre, era divertit.

El que 'fotia? a tots aquests jutges de la moral era que els joves directius del 2003 no dissimulessin que eren feliços. Laporta reia, el Barça reia, i el país començava a riure. Es va renovar el club de dalt a baix, es va actualitzar, van fer que els mites (els de debò) hi tinguessin un paper destacat i van aconseguir girar la truita. Però, sobretot, van aconseguir que el Barça tornés a tenir la representativitat que va tenir durant els llargs períodes de foscor, un esperit que l'ha fet capdavanter dels anhels d'un poble sense estat. Perquè el futbol sempre ha estat una manera de fer política, agradi o no. Aquí i a tot arreu.

I així hem anat solidificant un club, entès com la via d'escapament a la frustració i a la impossibilitat de ser. Vázquez Montalban el va definir com 'l'exèrcit desarmat de Catalunya?', un símbol que ha permès parlar la gent quan no es podia, que s'ha mantingut ferm quan tot era enderrocat, que ha estat altaveu quan l'opinió pública romania en silenci, que s'ha expressat quan no es podia votar. És sorprenent, després del tomb del 2003, que tots els candidats d'aquestes eleccions, excepte un, abanderin la lluita per negar el sentit d'això, precisament: el som 'més que un club?'.
El candidat Ferran Ariño, instants després de conèixer els resultats electorals del 1978, va fer cèlebre la frase 'han guanyat les eleccions, hem perdut el Barça?'. I ara som aquí, 2015, veient com en nom de la moralitat dogmàtica, del bonisme 'comtal?' i de l'anestèsia dirigent, 'no toca? parlar d'això. 'El futbol no és política?', diuen. I es queden tan amples, mentre tot sembla indicar que seguirem mantenint la línia temporal de la nissaga Núñez-Gaspart-Rosell i seguirem tocant la flauta, com si fóssim sords i cecs.

El candidat Ferran Ariño, instants després de conèixer els resultats electorals del 1978, va fer cèlebre la frase 'han guanyat les eleccions, hem perdut el Barça?'. I ara som aquí, 2015, veient com en nom de la moralitat dogmàtica, del bonisme 'comtal?' i de l'anestèsia dirigent, 'no toca? parlar d'això. 'El futbol no és política?', diuen. I es queden tan amples, mentre tot sembla indicar que seguirem mantenint la línia temporal de la nissaga Núñez-Gaspart-Rosell i seguirem tocant la flauta, com si fóssim sords i cecs.

Tenim una setmana per saber qui dirigirà el Barça dels propers anys. Mentre això passa, voldria pensar que aquest Laporta és igual que el del 2003. Amb la mateixa insolència i passió, amb els mateixos anhels de reconstruir la dignitat, amb el desvergonyiment que suposa no tenir por dels teus propis defectes, que sempre seran ampliat pels altaveus de l'odi i del poder. Dotze anys després, no es pot negar que aquella irrupció va ser -quan només tres o quatre il·luminats parlaven de l'Arcàdia independentista- una empenta renovada a un moviment que ara viu entre la sulfuració, la insatisfacció i el cant de la sirena. Això sí, convertit en un clam majoritari.

El 2003 hi havia pocs valents. Potser ara no hi ha cap candidat com el Laporta d'aleshores, però el moment segueix sent crucial. Perquè no hi ha dubte que el Barça mereix tornar a ser més que un club. I això no és una decisió que es pugui prendre a la babalà, per molts triplets o tridents que es guanyin.